

CHƯƠNG 4

Bác có cho thì công đúng như thiết kế của cháu không? Nghe ông Thành bảo công ty đã hoàn thành, Vĩnh Cơ lo lắng hỏi.

Đúng, dĩ nhiên là đúng rồi - Bước xuống xe, cùng ông sống đôi, ông gật đầu chắc chắn:

- Bác đã đưa toàn bộ thiết kế của cháu cho kiến trúc sư Lâm. Còn năm lần ba lượt dặn ông ta cứ theo đó mà làm. Không được thay đổi dù một chi tiết nhỏ?

Kiến trúc sư Trần Lâm. Vĩnh Cơ gật đầu. Anh biết ông ta Một người tên tuổi lẫy lừng trong ngành xây dựng. Công trình được giao cho ông thì còn gì an toàn bằng. Dù sao anh cũng là một kỹ sư Về xây dựng anh không rành lắm.

Bản thiết kế xây dựng nhà máy anh gửi về không phải của riêng Vĩnh Cơ Nó là công trình của anh và Bob. Bob là bạn và cũng là một kiến trúc sư lừng danh của Thành phố Boston. Hai đứa tâm đắc công trình này lắm, vì đây là một kiến trúc vô cùng trọng đại không chỉ chắc chắn, bền, đẹp mà nó còn cải thiện được môi trường. Tạo cảm giác thoải mái an toàn, giúp công nhân cao năng suất.

Thật ra, là một chuyên gia giỏi. Vĩnh Cơ không thiếu những công ty cầu cạnh, mời chào với mức lương lý tưởng. Từ chối tất cả, về Việt Nam giúp ông Thành chẳng qua vì tình bạn của cha và... một phần nhỏ vì mình.

Anh muốn nhân chuyến du lịch này, tìm được một ý trung nhân. Bởi... cả thành phố Boston, thậm chí cả Châu Âu nữa không một cô nào... làm trái tim kiêu ngạo của anh phải động lòng.

Đây cháu nhìn xem. Có phải đã hoàn tất theo ý cháu không? - Đã bước hẳn vào nhà máy, Ông Thành đập tay lên vai Vĩnh Cơ nói như khoe:

- Được lắm - Vĩnh Cơ hài lòng. Chợt đôi mắt anh nhìn lại. Sao thế này? Hệ thống toa? nhiệt độ? Cả bộ phận thông hơi nữa. Đã không làm đúng theo yêu cầu được thiết kế trên bản vẽ?

Sơ sài, thô thiển quá! Vĩnh Cơ bực bội kêu lên:

- Sao lại dùng vật liệu này?

Bác cũng không biết nữa - Ông Thành lo lắng, bấm nhanh điện thoại:

- Để bác hỏi lại kiến trúc sư Lâm. Alô...

Cho cháu mượn - nóng lòng, Vĩnh Cơ giật điện thoại của ông Thành, trực tiếp gặp ông Lâm:

- Bác Lâm đó hả? Cháu Vĩnh Cơ chủ nhân của bản thiết kế đây. Cháu muốn hỏi bác về hệ thống tỏa nhiệt và bộ phận thông hơi. Tại sao lại không đúng theo yêu cầu?

À... Giọng người bên kia vui vẻ - Tự tôi cho thay đổi đây.

Sao bác lại thay đổi? - Đôi mày chau lại.

Ông Lâm thản nhiên:

- Vì tôi cảm thấy không cần thiết. Làm theo thiết kế của cậu cầu kỳ và tốn kém lắm.

Sao lại không cần thiết? - Như giận dữ, Vĩnh Cơ gất gong - Đây là hai bộ phận giúp điều hoà không khí, tản nhiệt, tạo cảm giác thoải mái cho công nhân.

Vì ở đây, nhà máy nào không cần hệ thống này. Công nhân bị nóng một chút cũng đâu sao.

Không được - Vĩnh Cơ ngắt ngang lời ông, bực dọc:

- Tôi không đồng ý cách làm ăn tùy tiện của ông. Đề nghị Ông cho người đến lại sửa ngay. Bằng không, tôi sẽ kiện ông về tội xây dựng không đúng thiết kế đấy.

Nói xong không cho ông Lâm kịp có phản ứng nào, Vĩnh Cơ tắt máy. Mặt hầm hầm giận.

Công trình lại bị đình trệ nữa rồi. Thật là bực mình quá!

Đừng nóng, uống miếng nước đi cháu. Trao cho Vĩnh Cơ chai nước khoáng, mắt ông long lanh sáng, vẻ hài lòng... hay lắm. Quả là không chọn lầm người, bác thích cung cách dứt khoát, lập trường của cháu.

Một ngụm nước đã làm dịu cơn nóng. Vĩnh Cơ hạ giọng:

- Chẳng phải cháu độc tài hay phát xít gì đâu, nhưng cháu vốn không chịu nổi cách làm ăn tùy tiện thế. Ảnh hưởng trực tiếp đến sức khỏe công nhân mà ông ta bảo là chẳng có chuyện gì - Ngưng một chút, Vĩnh Cơ nói thêm:

- Thật ra cháu làm chuyện ấy cũng vì năng suất và lợi nhuận của nhà máy thôi, nếu tinh thần của công nhân sản khoái, sức khỏe dồi dào thì năng suất sẽ tăng lên.

Bác hiểu - Gật đầu, ông Thành như không quan tâm đến lời giải thích của Vĩnh Cơ - bác hoàn toàn đặt hết niềm tin vào cháu. Cháu cứ làm theo ý mình đi.

Cháu sẽ không làm bác thất vọng đâu - Vĩnh Cơ nói với vẻ tự hào.

Ông Thành lại kêu lên:

- Ấy chết, mãi nói ta quên mất. Vĩnh Cơ - để ta đưa cháu đến gặp một người.

Ai thế? Vĩnh Cơ ngỡ ngác. Ông Thành nheo một con mắt lại:

- Thư Ký riêng của cháu.

Thư ký riêng! - Vĩnh Cơ kêu lên bất ngờ - Ông Thành nghiêm giọng:

- Một khi giao công ty cho cháu, bác cũng biết mình không nên can thiệp vào chuyện gì. Nhất là nhân sự. Nhưng bác nghĩ. Cháu mới sng việt nam, chân ướt chân ráo, lạ giường nên cần được giúp đỡ, bác đã tìm cho cháu một thư ký giỏi. Tuy nhiên bác chỉ giới thiệu thôi... quyền quyết định là ở nơi cháu.

Vâng, cảm ơn bác đã quan tâm. Tuy nhiên cháu đã... - Vĩnh Cơ muốn bảo mình đã tìm được trợ lý đắc lực rồi. Nhưng... đã vào đến cửa... anh đành bỏ ngang câu nói nữa chừng.

Cánh cửa cảm ứng điện từ lại mở ra, cho mắt Vĩnh Cơ nhìn thấy một cô gái với mái tóc dài óng ả, đang cắm cùi chông lại bình hoa.

Nghe động, cô giật mình quay lại. Đôi mắt bồ câu tròn xoe nhìn Vĩnh Cơ không chớp. Dường như cô cũng bất ngờ trước vẻ đẹp trai, phong nhã của Vĩnh Cơ.

Chào cô! - Vĩnh Cơ không bị vẻ đẹp cô thu hút. Dù bụng thầm khen cô đẹp quá. Một vẻ đẹp dịu dàng thuần Châu Á mà trên đất Mỹ anh không tài nào tìm thấy.

Chào anh - Cô gật đầu, cái giọng thanh thanh, Ông Thành xen vào giữa:

- Để bác giới thiệu cho Đây là Vĩnh Cơ, tổng giám đốc mới của công ty "TRường Thiên", còn đây là Minh Thi, cháu ruột kêu bác gái bằng gì vừa tốt nghiệp ngoại hạng ngành quản trị kinh doanh.

Đây là văn bằng và lý lịch của tôi - Chớp mắt, Minh Thi mỉm cười đưa ra một sấp hồ sơ dày kịt:

- Ngoài chứng chỉ tin học ra, tôi còn có bằng cử nhân anh ngữ. Anh xem coi còn thiếu gì không? Tôi sẽ bổ túc thêm.

Rất chững chạc và rất tự tim, Vĩnh Cơ thăm nhận xét. Thích hợp trở thành một thư ký giỏi. Và... anh nhất định sẽ chọn cô, nếu không thăm hứa với lòng đưa Tử Ân và vị trí này.

Hôm nay đã là ngày thứ ba anh gặp lại bác Thành. Công việc nhiều nên anh không thể dứt mình về xin lỗi Tử Ân. Cũng như để trả cho người đàn bà tốt bụng kia sáu chục ngàn đã mượn.

Chắc... Tử Ân nghĩ mình đi luôn rồi. Và người đàn bà kia cũng thế. Mấy ngày nay, thế nào cũng nguyên rửa anh đã đời, cũng nghĩ anh là quân lừa đảo.

Ray rút quá! không phải lời nguyên rửa của bà. Anh chỉ lo... sáng ra... không có vốn bán buôn cả nhà bà phải đói thôi. Rồi ông chồng sáng say, chiều xỉn sẽ hiểu lầm, sẽ đàng bà.

Làm cách nào để chuột lại lỗi lầm đây? Tối hôm qua, Vĩnh Cơ đã phong sẵn một bao thư trị giá một triệu đồng. Dự định, trưa nay xong việc ở công ty, tranh thủ lúc ăn cơm, đánh xe về gặp bà để trả lại số tiền.

Còn Tử Ân... Vĩnh Cơ nghĩ mãi không tìm ra cách đền bù xứng đáng. Mà có đền, chưa chắc Tử Ân đã nhận. Cô cứng đầu, bướng bỉnh và đầy tự trọng. Tốt nhất là tặng cho cô một việc làm.

Đúng vậy, một việc làm với mức lương ổn định. Giúp cuộc sống cô căn bản hơn. Nhưng việc gì bây giờ? Vĩnh Cơ nghĩ mãi không ra. Tuy chưa tốt nghiệp đại học, anh cũng không thể cho cô làm công nhân được. Kế toán, tiền lương, hay quản lý nhân sự. Việc nào xem ra cũng không thích hợp với Tử Ân.

Suy đi, nghĩ lại cuối cùng Vĩnh Cơ thấy tốt nhất là cho làm thư ký. Tuy công việc này cũng khó, nhưng có mình, anh tin là có làm được. Hơn nữa với chức vụ thư ký riêng của giám đốc, lương của cô có thể lên tới năm triệu đồng một tháng.

Nghĩ xong việc này, Vĩnh Cơ thấy nhẹ nhõm cả người. Vừa lên kế hoạch xong vào cuốn sổ tay thì... ùng một cái - lòi ra cô thư ký giỏi giang xinh đẹp - Minh Thi được việc làm, cô sẽ là một trợ thủ đắc lực. Vĩnh Cơ tin như vậy. Nhưng anh lại đem Tử Ân đổi Minh Thi được.

Chẳng ai bắt bẻ gì anh đâu. Vĩnh Cơ thừa biết. Việc cho Tử Ân làm thư ký chỉ mới là ý nghĩ của anh thôi. Xong là một người sống có nguyên tắc. Vĩnh Cơ luôn giữ vững lập trường của mình trong mọi trường hợp. Có lẽ đó là ưu điểm và cũng là khuyết điểm của anh.

Vĩnh Cơ, cháu nghĩ gì mà ngăn người ra vậy? - thấy anh nhận xấp hồ sơ, thù người ra lâu quá, ông Thành lên tiếng nhắc:

- Bất ngờ quá phải không? Minh Thi đúng là... cô thư ký không tìm đâu thấy được - Rồi ông quay sang Minh Thi cười vui vẻ:

- Bắt đầu ngày mai cháu có thể đi làm được rồi.

Ồ không - Vĩnh Cơ vội kêu lên:

- Xinh chó vợ, cháu muốn xem lại hồ sơ trước khi quyết định.

Còn xem gì nữa - Ông Thành tỏ vẻ phật lòng - Chẳng lẽ cháu không tin bác.

Cháu tin nhưng... Vĩnh Cơ lúng túng:

- Đó là nguyên tắc làm việc của cháu.

Dượng à! - Minh Thi chột chen vào với thái độ kẻ tin mình nắm phần thắng trong tay:

- Cứ để anh ấy xem. Chẳng có gì phải vội. Không được nhận vào làm thì cháu còn hàng đồng công ty cầu cạnh.

Ồ, đừng giận, Ông Thành lo lắng.- Tại Vĩnh Cơ chưa biết đáy thôi. Nhất định nó sẽ trợn cháu mà.

Vâng! - gật đầu đưa mắt ngó đồng hồ Minh Thi kêu ngạo đứng lên:

- Đã đến giờ cháu hẹn với giám đốc Huỳnh, xin phép được đi trước. Nói xong, Cô đứng dậy bước đi ngay, không buồn nhìn qua mặt Vĩnh Cơ.

Ồ! được đấy! đưa tay lên sờ nhẹ cọng râu dài mọc dưới cằm, Vĩnh Cơ nghe thích tính cách của Minh Thi, tự tin, bản lĩnh, kiêu kỳ hết như anh vậy... để lòng bỗng băng khuâng không biết chọn Minh Thi hay Tử Ân đây?

Nhìn Minh Thi giận dữ vò nát đám vi cá trong thau không thương tiếc, bà Tường bước lại gần:

- Cháu có chuyện bực mình à.

Không trả lời, Minh Thi với tay lấy thau tôm hùm trên giá xuống. Những cái đầu lại bị ngắt đi vô tội vạ. Bà Tường vội đưa tay cản lại:

- Có phải Vĩnh Cơ không? nó đã làm gì cháu vậy?

Chẳng làm gì - Đẩy hết đám rô ra xa, Minh Thi dẫn dỗi - anh ta dám coi thường cháu.

Ra thế! gật đầu, bà Tường hiểu lòng cô cháu gái. Nó không chỉ giống bà về gương mặt, mà cả tính tình cũng giống luôn. Luôn kiêu kỳ, tự thị. Lúc nào cũng thấy mình trên thiên hạ. Vốn quen được cưng chiều, quen thấy người ta săn đón, mời mọc mình. Nên không chịu nổi khi lần đầu bị Vĩnh Cơ xem nhẹ.

Cháu vẫn còn âm ức với quyết định của Vĩnh Cơ ư?

Chẳng những ám ức mà cháu còn tức muốn điên lên - Cầm con dao, Minh Thi chặt nát cả trái cà chua trước mặt - Di nghĩ coi. Biết bao công ty cầu cạnh, năn nỉ cháu về làm thư ký còn chưa được. Vậy mà, Vĩnh Cơ bắt cháu phải thử việc, phải thử sức với một con Tử Ân nhãi ranh nào.

Di biết - Bà Tường gật đầu - Và di cũng tức dùm cháu lắm. Nhưng... dưỡng cháu bảo Tử Ân là người cu mang, giúp đỡ Vĩnh Cơ khi cậu ta gặp nạn. À... hay là cháu tìm một công ty khác nhận lời đại cho xong. tranh giành, phần đầu làm gì cho tức.

Không, - Minh Thi ném mạnh cây dao xuống sân:

- Cháu sẽ không đi đâu cả. Bằng mọi giá cháu phải giành cho bằng được chức vụ thư ký đó. Nhỏ Tử Ân kia, ba đầu sáu tay, tài giỏi gì mà đòi thi cùng cháu chứ!

Đúng vậy! - gật đầu, Bà Tường cười hành diện... - cháu thật giống di lúc nhỏ. Hiếu thắng, tự tin muốn gì là phải đạt được cho bằng được. Càng khó khăn càng thích thú.

Lo nấu đi! Ở đó mà nói hoài. Cái mâm đồng bồng bị gõ vào, giọng bà Ngọc vang lên cau có:

- Vĩnh Cơ nó sắp đón Tử Ân về tới đó. Nhiều chuyện quá, giỏi sao không sanh cho thằng Thành một đứa con đi.

Dạ - Cúi đầu nghe lời mà mắt bà Tường rục rủa. Minh Thi thấy cả, đợi bà Ngọc bước đi rồi, cô hạ giọng:

- Bà ta vẫn thường xuyên xô di vậy ư?

Hai mươi mấy năm rồi, giọng bà Tường nghèn nghẹn - Có ngày nào bà ấy không nhắc đến vấn đề này. Không chỉ thế mà bà ta còn xúi giục dưỡng con cưới vợ lẽ.

Vậy mà di chịu được sao? - Minh Thi tròn đôi mắt. Sao di không đòi dưỡng ra riêng chứ?

Hàng trăm lần di đề cập đến vấn đề này, nhưng lần nào cũng bị dưỡng gạt đi. Di bảo ráng chịu đựng thêm vài năm nữa, mẹ già rồi... chỉ có dưỡng là con một, làm sao đi được. - Bà Tường cất giọng buồn. Minh Thi nhẹ thở ra:

- Nghĩ cũng tội nghiệp cho di thật. Chắc là di buồn lắm.

Không trả lời, bà Tường bung rỏ cua đến nỗi súp. Đôi mắt rung rung mà nghĩ đến hoàn cảnh hiện tại của mình, giàu có, đủ đầy... ai cũng nghĩ là bà sung sướng lắm chứ nào ai biết chính bà là người thiếu thốn nhất đời.

Một sự thiếu thốn không gì bù đắp được, cũng không bạc nào mua được. Đó chính là một đứa con. Không phải bây giờ tuổi về chiều bà mới thấy mình cô độc, mà lâu rồi từ lúc còn trẻ cô... bà vẫn thèm thuồng trộm nhìn người ta bế bồng con nhỏ. Bao lần rồi, giữa căn phòng trống một mình, bà đã ôm lấy con búp bê bằng nhựa, hát cho nó ngủ, bà đắm mình vào ảo tưởng.

Bà không thể trách chồng, vì phần lỗi hoàn toàn thuộc về bà. Chứng u nan buồn trứng đã cướp đi của bà khả năng sinh sản. Bà chỉ biết trách mình thôi, phải chi năm kia bà đừng...

Dì ơi, Vĩnh Cơ về đến rồi... - giọng Minh Thi gấp gáp đưa bà trở về hiện tại. Rồi nôi sụp đứng lên, bà đến nép sau cánh cửa, chờ nhìn mặt đối thủ sắp tới của cháu mình. Đứa cháu mà bà nhử lòng thương nó như con.

Cánh cửa từ từ mở, không chỉ bà Tường, Minh Thi hồi hộp mà cả ông Thành bà Ngọc cũng ngược mắt lên chờ đợi. Ông thì mong cô ta kém hẳn Minh Thi, trong lúc bà Ngọc thì ngược lại. Bà mong nó sẽ đánh gục Minh Thi... Chẳng phải ghét gì cô bé ấy. Chẳng qua vì bà quá yêu mến Vĩnh Cơ Bà sợ anh cưới làm một người vợ chẳng biết sanh con rồi ân hận cả đời như thằng Thành con bà vậy. Bởi Minh Thi rất giống Cát Tường lấy gì bảo đảm nó không giống luôn cái chứng bệnh vô sinh ấy...

Cánh cửa đã mở ra rồi. Vĩnh Cơ danh hùng dũng bước vào, theo sau anh là... một đứa bé con. Vậy là... Tử Ân không đến, mọi người đưa mắt nhìn nhau, đồng thờ ra nhẹ nhõm: Trời ơi, đẹp quá! Tựa như cung điện vậy.

Như lần đầu đến non tiên, đứa bé nhảy cẫng lên vui mừng.

Cả một nhà trông toàn hoa. Vĩnh Cơ ơi, anh nhìn kia, đằng kia có cái gì lạ quá... tựa như con bướm vậy.

Ừ, xem thì xem nhớ đừng hái đó. Mím cười nhìn Tử Ân nhảy cẫng lên như đứa trẻ, Vĩnh Cơ nghe thú vị vô cùng. Thật đúng như anh nghĩ, cả đời Tử Ân không biết cảnh sang trọng là gì, cũng như chưa một lần đặt chân lên xe hơi vậy! Lúc này, leo lên chiếc Rorroll mới mua của anh, cô cứ sờ mó lung tung, miệng hỏi không ngừng. Bấm mãi nút hạn kính xe điện tử làm anh phải ngưng cùng viên tài xế. Bao nhiêu khí lạnh trong máy điều hoà bị cô là, bay hết ra ngoài.

Tử Ân coi vậy mà trẻ con ghê lắm. Có những ý nghĩ ngộ nghĩnh vô cùng. Vĩnh Cơ mím cười nhớ lại vẻ mặt ngơ ngác của thím tư lúc anh trả lại số tiền:

- Ủa? vậy mà Tử Ân bảo cậu gọi nó trả tiền tôi ngày hôm qua rồi. Thì ra con bé nói dối, tự móc tiền túi trả cho cậu.

Giọng thím tư bùi ngùi thán phục, lòng Vĩnh Cơ cũng nao nao. Nhanh chân anh đi về phòng của cô, thím tư chọt kêu lên.

Con nhỏ không còn ở đó đâu mà kiếm.

Vậy, cô ấy đâu rồi? - Vĩnh Cơ ngỡ ngác, thím Tư thở ra một hơi dài:

- Không có tiền đóng tiền nhà. Nó bị Ông chủ lấy phòng lại rồi. Nghe đâu nó đã qua chung cư ở tạm góc cầu thang với con Hồng bán hột bí rồi.

Thím Tư dặt hộ con tìm cô ấy nhé? Vĩnh Cơ nài ni thím Tư gật đầu nhét phong bì tiền của Vĩnh Cơ vào túi.

Ừ, để tao dặt đi chợ tao cũng phải trả lại nó sáu chục ngàn.

Dạ, - Vĩnh Cơ bước theo bà, thăm lo cho hành động của Tử Ân. đã túng thiếu sao lại trả nợ giùm cho anh chứ?

Tử Ân ơi! thằng Vĩnh Cơ nó kiếm mày nè - Chưa đến nơi thím tư đã cao giọng gọi.

Đang ngồi dán những cành hoa, Tử Ân ló đầu ra khỏi hốc cầu thang, thấy Vĩnh Cơ, cô hỏi tỉnh:

- Anh còn trở lại làm gì?

Coi con nhỏ hỏi kỳ không - thím tư rầy Tử Ân, cô nhún vai:

- Có gì mà kỳ, giữa con và anh ta đã xong rồi, chẳng còn gì để nói.

Sao không còn? - Vừa nói Vĩnh Cơ vừa đảo mắt quan sát "phòng" của Tử Ân. Quả là không tưởng nổi, góc cầu thang vẫn có thể làm nơi ở được. Chỉ cần một cái đi văng, một tấm màn kéo qua là trở thành cái phòng ngay.

Còn gì nữa chứ? - Tử Ân lại chăm chỉ cúi xuống cành hoa vải của mình:

- Tôi làm mất của anh cái vali anh đã đập bẻ con thỏ, xé nát tập của tôi. Huề cả rồi, anh còn muốn gì nữa chứ?

Tôi muốn đến nói cho cô biết rằng, chiếc vali đó tôi đã tìm lại được rồi - Vĩnh Cơ thích thú nhìn hai đôi tay khéo léo của hai cô gái. Chỉ với những mảnh vải vụn và ít keo thôi, một bông hoa hồng đã được hình thành.

Vậy à! - Tử Ân ngẩng đầu lên mừng rỡ: Thật là hay, từ nay tôi không sợ bị anh làm phiền nữa.

Tôi không làm phiền cô nữa - Vĩnh Cơ bước lên một bước - Tôi chỉ muốn xin lỗi Tử Ân thôi. Hôm đó vì hiểu lầm, vì quá nóng, tôi không thể kiềm chế được mình. Con thỏ hôm đó đã bẻ rồi, tôi có mua đèn cho Tử Ân con khác - Nói rồi, anh móc trong túi ra một con thỏ thủy tinh thật to, thật đẹp. Nhưng Tử Ân đã quay mặt đi nơi khác:

- Dù anh có đền tôi một ngàn con thỏ, cũng không bằng được con thỏ đã bị bẻ đầu.

Đúng vậy - Cô bán gái kể bên gạt đầu - Con thỏ đó là vật kỷ niệm của sơ Hai tặng cho nó đó, sơ chết rồi, nên nó quý con thỏ đó lắm.

Thật ư? - Vĩnh Cơ nghe hồi hận. Anh hạ giọng - Xin lỗi Tử Ân, tôi thật tình không cố ý.

Coi mặt anh kia! - Tử Ân bỗng phá lên cười lớn - Đùa chút chọc anh thôi, chứ con thỏ ấy tôi đã dán lại rồi, cô vừa cho tay vào túi lấy ra, Vĩnh Cơ đưa tay cầm lấy. Đúng là con thỏ bẻ hôm nào, nhưng được dán thật khéo. Phải chú ý lắm mới phát hiện ra, Tử Ân lại nói:

- Thật ra hôm đó nghe thím tư kể biết anh vì hiểu lầm... Tôi đã không giận anh nữa rồi. Chỉ thấy buồn cười thôi. Hôm đó, biết mình ăn cóc, chắc là anh sợ lắm.

Còn phải nói - Vĩnh Cơ lừ mắt: Suýt tí hại tôi đứng tim chết luôn, nói thật nghe, sức tôi hôm đó giết được cô tôi cũng giết.

Thôi, thôi... - Thím tư chọt xen vào:

- Cho tao nói, hai đứa cứ đẩy qua đẩy lại chắc toi chiều luôn quá, Tử Ân à, Vĩnh Cơ nó mới trả tao sáu chục ngàn - tao trả lại mày đây.

Rút phong bì, thím tư xé vội, một xấp tiền rơi xuống đất. Trợn mắt, thím tư kêu lên:

- Trời đất, sao nhiều dữ vậy nè? - Vĩnh Cơ chau lấy lộn phong bì hả?

Không có, cúi nhặt xấp tiền lên, Vĩnh Cơ ân cần đặt xuống tay thím tư:

- Số tiền này... cháu biếu thím thôi.

Ôi - Vội đẩy tay ra, thím tư lắc đầu nhanh: Tao không lấy đâu, mày đừng có làm như vậy.

Đây là tấm lòng của cháu - Vĩnh Cơ chân thành - Xin thím cứ nhận đi.

Nhưng nhiều quá - thím tư vẫn đẩy ra. Vĩnh Cơ mỉm cười:

- Không nhiều đâu. Bởi... nói thật với dì - Vĩnh Cơ nói nhanh sau một phút ngập ngừng:

- Cháu chính là giám đốc công ty "Trường Thiên" cháu giàu lắm. số tiền này không đáng gì đâu. Dì cứ nhận, coi như cháu tặng mấy em, giúp tụi nó mua sách vở học tập.

Cậu cho tôi thật hả? - Bây giờ mới cầm xấp tiền, thím tư cảm động nghẹn ngào... - không biết nói gì hơn để cảm ơn cậu bây giờ. Cậu tốt quá.

Chút ít thôi, xin thím đừng áy náy. Vĩnh Cơ bóp nhẹ tay bà, rồi hướng mắt về Tử Ân. Cô cũng quá bất ngờ trước hành động của anh. Đôi mắt mở tròn ngơ ngác.

Tôi không tự khoe đâu - Nheo một con mắt, Vĩnh Cơ như muốn bảo với cô Nói như vậy, chẳng qua tôi muốn ép thím tư nhận tiền thôi - Như hiểu Tử Ân gật đầu:

- Không ngờ anh coi vậy cũng rộng rãi quá, chẳng uổng công mấy ngày tôi lo lắng cho anh.

Và... tôi cũng sẽ áy náy suốt đời nếu tôi không đền lại cho cô công ơn ấy - Vĩnh Cơ chậm rãi.

Tử Ân nhảy nhồm lên:

- Ê, đừng cho tôi tiền. Tôi không có nhận đâu.

Dĩ nhiên là tôi chẳng bao giờ làm việc khiếm nhã như thế đâu - Vĩnh Cơ mỉm cười. Tử Ân đưa tay lên ngực thở phào ra:

- Cũng còn may.

Tôi chỉ muốn mời cô về công ty cộng tác thôi - tờ quyết định được chia ra trước mắt. Tử Ân cầm lấy đọc rồi ngơ ngác:

- Làm thư ký cho anh, nhưng... tôi chưa tốt nghiệp mà...

Không sao, tôi sẽ chỉ dẫn thêm, cô đồng ý chứ? Thấy cô còn cần môi chưa quyết định. Vĩnh Cơ nói thêm:

- Lương cao lắm đấy.

Cỡ bao nhiêu lận?

Ba triệu - Vĩnh Cơ hạ bớt mức lương mình đã định.

Ba triệu - Đôi đồng tử mở to - anh không đùa đấy chứ /.

Không đùa - Vĩnh Cơ đưa một ngón tay lên:

- Nhưng nói trước, công việc sẽ không dễ dàng đâu, cô hãy liệu sức mình trước khi trả lời.

Không đâu, tôi đủ sức mà - Tử Ân gật đầu ngay - Vĩnh Cơ nghiêm nét mặt:

- Đừng nói trước, vì trước khi chính thức nhận cô vào công ty, cô còn phải trải qua thời gian thực tập. Cùng thử việc với cô còn một cô gái nữa.

Thế sao? Giọng Tử Ân chùng đi. Vĩnh Cơ nhướn mắt:

- Sao thế, cô sợ à?

Cũng hơi sờ sợ - Tử Ân nói thật lòng mình - Lỡ không được thì sao? mặt mũi nào...

Đừng như thế... cố gắng lên... đặt tay lên vai cô, Vĩnh Cơ an ủi, Tử Ân gật đầu không tin tưởng lắm. Vĩnh Cơ lại nhớ ra một việc:

- À... quên nữa. việc học của cô thế nào rồi. Tử Ân rầu rĩ:

- Mà dù có nói cũng đâu đủ thời gian, nên tôi đành dành dụm tiền photo lại.

Không cần phải dành dụm đâu - Vĩnh Cơ mỉm cười - máy photo của cô sẽ giúp cô công việc này dễ dàng thôi.

Ồ, hay quá! - Mắt Tử Ân sáng bừng lên. Cô đã nhận lời trở thành thư ký của anh như thế đấy...

Vĩnh Cơ, anh lại đây mau lên, có một hòn non bộ đẹp ơi là đẹp... - giọng Tử Ân chột vang, cắt ngang dòng hồi tưởng, Vĩnh Cơ lại nghiêm nét mặt:

- Thôi tham quan bấy nhiêu đó đủ rồi, vào đi thôi - Nhặt dùm cô một chiếc lá khô tóc, anh nhăn mặt - Nhớ đảng hoàng, nghiêm chỉnh đấy. Không được kể ai nghe chuyện tôi vào bệnh viện.

Nhớ rồi, - Tử Ân gật đầu:

- Nhưng tôi thấy, tiêu chảy có gì là quan trọng đâu. Cũng là một bệnh cơ mà.

Im ngay - Vĩnh Cơ trợn mắt. Tử Ân rụt vai không nói nữa. Cười hì hì, cô cùng anh bước vào phòng khách.

Da... cháu chào bác trai, bác gái.

Nhìn Tử Ân nhanh nhẩu vòng tay cúi đầu chào lễ phép mà Vĩnh Cơ thót cả tim lên, trời hỡi, làm lẫn thế nào mà cô lại gọi bà Ngọc là bác gái. Còn chưa kịp hết sững sờ lại gọi luôn bà Tường bằng chị:

- Dạ em chào hai chi.

Tử Ân - Vĩnh Cơ giật mạnh áo cô; - Lầm rồi, đây là bà nội, còn kia mới là bác gái.

Vậy ư - Tử Ân ngớ người ra. Không chút bối rối, cô đưa tay lên gãi đầu, cười hì hì biết lỗi:

- TRời ời, sao anh không nói trước để tôi quê quá độ. Không sao đâu. Dạ, con chào nội. Chào bác gái. Tại bác trông trẻ quá!

Xin mọi người thông cảm cho - Vĩnh Cơ phụ lời; - Tính Tử Ân xưa nay vốn thế. Nông nổi, hồ đồ lắm.

Tử Ân! Nếu lời chào của cô làm mọi người bất ngờ một thì lời giới thiệu của Vĩnh Cơ làm mọi người sững sốt đến mười. Nhất là Minh Thị Cô không bao giờ ngờ nổi, đối thủ của mình lại là con nhóc tầm thường thế.

Với thân hình nhỏ nhắn như đứa bé, Tử Ân chẳng có nét nổi bật gì, gương mặt nhỏ, xạm đen vì nắng gió, không xài mỹ phẩm, mái tóc thề xoa ngang vai, cô lộ rõ bản chất quê mùa với bộ y phục quá ư cũ kỹ. Thời đại người ta mặc áo lửng quần loa, mà cô cứ ngang nhiên mặc áo sơ mi quần túm. Chân lại mang dép nhựa. Nhìn cô, người ta cứ tưởng một đứa bé bán hàng rong, thật chẳng ra vẻ thư ký một công ty lớn.

À, ờ... ngồi đi cháu - Chỉ có bà Ngọc là thích thú với vẻ ngoài đời lập dị của Tử Ân. Có lẽ... vì không ưa dâu, bà ghét luôn đứa cháu của dâu. Dù cô ta chẳng làm gì phật lòng mình.

Được ạ - vô tư như bướm, Tử Ân không để ý đến nét mặt của mọi người, sà ngay đến bên bà Ngọc, rồi kêu lên mừng rỡ:

- Có đãi tiệc nữa à? toàn những món ngon thôi, vừa trông qua đã thấy đói bụng liền.

Chúng ta nhập tiệc đi - bà Ngọc ra lệnh, Tử Ân nhanh chân đứng lên kéo ghế cho bà:

- Để cháu ngồi cạnh nội nhé? cháu sẽ gấp thức ăn cho bà.

Như cảm động trước sự quan tâm của cô, bà Ngọc gật đầu, Tử Ân lại kêu lên khi thấy Minh Thị đang loay hoay tìm chỗ:

- Chị Minh Thị, chị đến đây ngồi cạnh em nè.

Không muốn nhưng lịch sự, Minh Thị đành bước lại chiếc ghế Tử Ân vừa kéo ra:

- Cám ơn.

Không có gì - Tử Ân xoa tay, giọng đầy ngưỡng mộ - Chị đẹp quá! em thích làm bạn cùng chị lắm. Vậy mà anh Cơ bảo chị sẽ là đối thủ của em. Chà! chắc em đâu không lại quá!

Tử Ân - Sợ cô nói lung tung một hồi sẽ lộ hết những điều mình đang giấu, Vĩnh Cơ lừ mắt - Đừng nói nữa, mau gấp thức ăn cho bà nội đi.

Tuân lệnh, Tử Ân hô to rồi vui vẻ cầm chén của bà Ngọc lên, niềm vui tìm được việc làm với mức lương cao đã khiến cô hưng phấn. Cứ muốn nói huyền thuyên mọi thứ không ngừng:

- Ô món súp cua này ngon quá, chắc là đặc ở nhà hàng rồi.

Không đâu, chính tôi và Minh Thi nấu đó, bây giờ bà Tường mới cất lời. Cô bé này hay nói quá nhưng được cái rất thật tình, không màu mè khách sáo.

Ồ! thật hả? - Đôi mắt mở tròn, sững sốt - Bác và chị Minh Thi đã nấu. Thật tài bà. chẳng bù cho cháu chẳng biết gì, mỗi món súp cà rốt nấu cho Vinh...

Tử Ân - Vĩnh Cơ vội trảm vào miệng cô bằng cái đũa gà rán thật to: lo ăn đi, đừng nói nữa.

Được rồi! - Cúi xuống chén, Tử Ân lại phát hiện ra điều lạ - Cô la to:

- Ôi sao nhiều khăn quá!

Không nhiều đâu - Minh Thi chứng tỏ sự hiểu biết của mình:

- Chiếc khăn này dùng để trải lên đũa, và chiếc khăn này thì đặc ở đây.

Trải lên đũa để làm gì thế? Tử Ân không hiểu. Minh Thi dịu dàng:

- Để phòng khi mình ăn, lỡ đánh rơi xuống áo quần.

Lớn cả rồi, phải con nít đâu mà đánh rơi chứ? Cầu nhau rồi cũng trải cái khăn xuống đũa mình, Tử Ân mỉm cười cầm cây nĩa cắm phập xuống cái đũa gà.

Lạ trời! Vĩnh Cơ thở phào ra. Cái đũa sẽ làm cô bớt nói đi.

Bác trai à? Có phải bác là chủ nhân của chiếc điện thoại mà cháu nhặt được không? - Nhưng... chưa đầy một phút, Tử Ân lại mở máy nói - Hôm đo bác đánh rơi hay bỏ quên lại hả?

À..Ừ... - Bất ngờ, ông Thành không kịp nuốt hết thức ăn trong miệng, lúng túng trả lời:

- Tôi sơ ý bỏ quên.

Cháu cũng đoán vậy - Tử Ân gật đầu:

- Bác coi, cháu nhặt được điện thoại của bác nhưng lại bị người ta giật mất rồi. Để mai một làm có tiền, cháu mua cái khác đền cho bác nhé?

Không cần đâu - Ông Thành xoa tay; - Tôi đã mua cái khác rồi.

Bác đã mua điện thoại khác rồi, - Tử Ân reo lớn - cho cháu mượn một lát được không ạ?

Được thôi - miễn cưỡng, ông Thành cho tay vào túi lấy chiếc điện thoại bé tí xíu, trao cho Tử Ân. Cô chìa tay ra đón lấy. Lúc kéo về, ngang tồ súp, không hiểu sao lại vượt tay. Chiếc điện thoại rơi thẳng vào tồ súp đang bốc hơi nghi ngút, văng tung toé, bắn đầy đầu tóc mọi người. Vì ngồi gần bà Ngọc nên bà là người bị dính nhiều hết thấy.

Ôi! Tử Ân kêu lên sợ hãi rồi ngẩng người ra.

Thật là hậu đậu quá đi thôi - Ông Thành bực dọc đứng lên - Điều này... có lẽ... cô phải mua điện thoại khác đền tôi thật rồi.

Dạ xin lỗi bác, cháu không cố ý - Nói xong, Tử Ân lật đật khoả nhanh chiếc va trong tồ súp tìm vớt chiếc điện thoại. Vĩnh Cơ đến bên bà Ngọc ân cần:

- Nội không sao chứ? để cháu lau cho bà.

Ờ được! gật đầu, ngồi im cho Vĩnh Cơ lau sạch những vết bẩn trên người mình. Bà Ngọc cảm thấy đau lòng quá, giá mà bà có được một đứa cháu như anh. Lẽ nào dòng họ Phan của bà thành tuyệt tự?

Xong rồi - Đà vớt chiếc điện thoại, Tử Ân tắt tả ra đằng sau tìm nước rửa. Đưa mắt nhìn nhau, Minh Thi cùng bà Tường đưa mắt đồng lắc đầu mỉm một nụ cười. Không cần đấu, qua chuyện này họ biết Tử Ân thua chắc.

Bữa ăn thế là xong, vì mọi người chẳng có ai còn muốn quay trở lại. Tiếc món súp chưa được chạm đến muỗng nào, Tử Ân tiu nghỉ cầm chiếc điện thoại đã lâu khô đến bên Vĩnh Cơ:

- Dường như nó hư rồi thì phải?

Còn nói nữa! giật mạnh điện thoại đặt xuống bàn, Vĩnh Cơ nghe xấu hổ với mọi người, gật lớn:

- Lúc nào cô cũng vậy cả, đúng là đồ vô tích sự. Tôi tiếc đã giới thiệu cô.

Đang sót lòng sợ hãi vì chiếc điện thoại bị hư, lại bị mắng là đồ vô tích sự, Tử Ân tủi quá oà lên khóc lớn:

- Thì cũng tại anh thôi, tôi đã bảo mình không đủ khả năng rồi. Còn kêu tôi làm gì rồi mắng tôi như vậy? Tôi hỏng thêm làm nữa đâu...

KHóc xong cô đứng dậy ùng ùng bước đi ngay, Bà Ngọc gọi theo:

- Kìa Tử Ân, đừng đi cháu, ở lại ta nói.

Không quay lại, Tử Ân tảm tức nói:

- Ở lại làm gì? cháu là đồ vô tích sự, chỉ vương mắt mà thôi.

Tại Vĩnh Cơ nói bậy mà thôi. Cháu không phải đồ vô tích sự. Ở lại đi để bà bắt nó xin lỗi cháu.

Tử Ân vẫn đứng yên, đôi vai run lên từng chập. Bà Ngọc hướng mắt về phía Vĩnh Cơ:

- Cháu thật là quá đáng. Sao bảo Tử Ân như vậy? Lỡ tay thôi, ta đôi khi vẫn thế. Bảo nó một lời đi.

Nề bà Ngọc và thấy mình cũng có phần quá đáng. Đã biết tính Tử Ân rồi, có phải lần đầu đâu mà nóng, Vĩnh Cơ đứng dậy:

- Thì ở lại đi. Tôi rút lại lời vừa rồi, cô không phải là đồ vô tích sự.

Vậy là đồ gì chứ? - Tử Ân lại hỏi - Vĩnh Cơ ngẩn ra một chút rồi mỉm cười:

- Thì là đồ được việc, chịu chưa.

Tha cho anh - Quay lại, Tử Ân mỉm cười ngay, mắt còn ngấn nước. Bà Ngọc đưa tay vẫy:

- Lại đây, ăn trái cây nè... ui da... bỗng bà nhăn mặt. Tử Ân chạy lại ngay, lo lắng:

- Bà sao vậy?

Chuyện thường thôi. Bà đâm đâm xuống chân mình; - chứng khớp đó mà, thôi. Ăn đi cháu.

Dạ, cho tay vào đĩa, Tử Ân bóc ngay miếng lê, cho vào miệng nhai ngấu nghiến. Bà Tường và Minh Thi lại đưa mắt nhìn nhau. Cả ông Thành nữa, thật họ không sao hiểu nổi.! người đây tính nguyên tắc như Vĩnh Cơ lại chịu mời cô bé hồ đồ, bất nguyên tắc Tử Ân kia.

Có điều này, cháu thật là thắc mắc muốn hỏi nãy giờ mà chưa dám - Tử Ân lại phá tan không gian tĩnh lặng. Vĩnh Cơ trừng đôi mắt cảnh cáo:

- Gì nữa đây - Cô hãy dẹp ngay những câu hỏi nhăng nhít của mình đi.

Không nhăng nhít đâu - Tử Ân trang trọng:

- Lần này tôi hỏi một câu hoàn toàn nghiêm túc.

Rồi cô quay sang phía bà Tường:

- Bác ơi, cháu muốn biết... hai bác có bao nhiêu người con hả?

Trái vải bỗng rơi khỏi tay lăn xuống đất. Mặt bà Tường tái dần đi, còn ông Thành thì đứng bật lên khỏi ghế, bỏ đi ngay.

Tôi lại nói sai ư? - Tử Ân ngỡ ngàng, Vĩnh Cơ dờ khóc dờ cười, chỉ có bà Ngọc là hài lòng ra mặt.

Không đâu, cháu nói đúng, hỏi đúng lắm.

Vậy, có bao nhiêu người cháu hả?

Ờ... ta - lại đến lượt bà ấp úng. Không thể để tình trạng này kéo mãi, Vĩnh Cơ bật đứng lên khỏi ghế, nắm tay Tử Ân anh lôi nhanh ra cửa, mặt cho cô cứ quay đầu lại la to:

- Vẫn chưa trả lời, bà có bao nhiêu người cháu hả.